

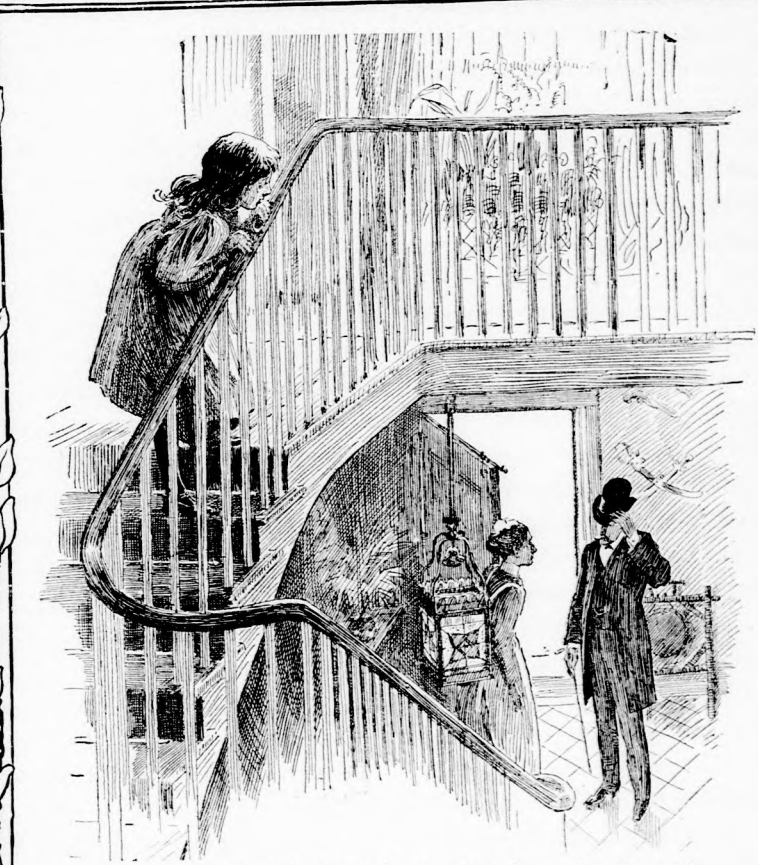
ZÁM.

akad-
Ybl
erdőn.
csöző
leve-
Forgó
Régi
és a
ke és
mozzá-
tudo-
K-né,
meg-
szá-
Hogy
hozza
tartá-
ndom,
ysága
, nem
agyar
namát
örgy.
meg-
nynek.
reffy
része
tehát
k. —
min-
sinak,
kinek
valaki
tvidé-
pom-
inó«-s
Velits
apró
közöl-
esztve,
tehát
ek. —
i ma-
a meg

képes
ókkal.

nek :
n!
b.

KIS HÍR

... A LÉPCSŐRŐL LÁTTA. (Lásd az 51. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

L. BALIN F. B. SC.

LIX. köt. 4. szám. Ara negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. július 22-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A HÁROM BOSZORKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

A KICSINY, de csinos, villa-szerű ház emeleti szobájának egyik ablakánál álldogált Zoltán és merően nézett le az utcára. Már jó ideje állt ott, mintha nagyon érdekelte volna valami, amit az utcán látott. Annyira, hogy nem is hallotta, mikor az asztalnál üldögélő Szidike egyik kérdést a másik után intézte hozzá. Felelni legalább is nem felelt.

Szidike végre is megelégtelt a hiába való kérdezősködést, oda ment az ablakhoz és most már ketten bámultak le, de nem egyforma eredménnyel, mert a leányka türelmetlenül szólt:

— Ugyan mit bámulsz már annyira, Zolti? Váltig nézem, keresem, de nem látok az utcán semmi különöst.

— Ha nem látsz, nem tehetek róla. Én látok.

— No igen, hiszen én is látom a sok kocsit, járó-kelőt, ez mulatságosabb, mint nálunk otthon a poros országut; de végre is...

— Ne zavarj!... El ne tévesszem a szemem elől... pedig csakugyan ő az...

— Kicsoda? Kit látsz, mit látsz? Ugyan mondd meg már, mert megharagszom!

Zolti urfi, ugy látszik, nem ijedt meg tulságosan ettől a fenyegetéstől, mert még ezután sem szólalt meg rögtön, csak nézett figyelmesen le az utcára. Mi tagadás, Szidikének meglehetősen igaza volt, hogy nem látni ott semmi különösebb csodát, éppen csak azt az élénkebb mozgást, járás-kelést, mely a nagyobb fürdő-helyeken közönséges dolog. Nekik kettejüknek persze ez is érdekes volt, mert falun laktak és eddig még keveset fordultak meg a nagy-

világban, fürdő-helyen pedig most voltak legelőször, itt fogják tölteni a nagy vakációt. Örültek is neki, nem is. Még pedig azért nem örültek, mert szomorú okból köllött ezen a különben szép és mulatságos helyen vakációzniok: kedves testvérnéikéjök, Sarolta volt nagy beteg, ennek rendelték az orvosok ezt a fürdőt. Vele jöttek ide, mert Lujza néinek, aki jó édes anyjok halála óta gondjukat viselte, természetesen el köllött kísérnie a beteget, atyjoknak pedig sokkal több volt a dolga, hogysem otthon felügyelhetett volna rájuk.

No de ha szomorú volt is az ok, mely ide hozta őket, a szép fürdőt mégis csak érdekesnek találták s mindent kíváncsian nézegettek meg. Még csak tegnap érkeztek, tehát mindent ujnak láttak és épp ezért türelmetlenkedett Szidike, hogy Zoltán nem mondja meg iziben, mit lát ott az utcán, mikor ő, ha még ugy mereszti is a szemét, nem lát egyebet járó-kelő embereknél. És az a csökönyös Zoltán csak nem szólt.

— Hallod-e, Zolti! pattant ki végre Szidike. Ha nem felelsz, ha folyvást így ingerkedel velem, akkor... akkor én itt hagylak, elmegyek.

— Dehogy mégy! Nem mehetsz el.

— Már ugyan miért ne mehetnék?

— Mert nem szabad egyedül kimenned a házból.

— Azt magam is tudom. Nem is akarok kimenni a házból, hanem lemegyek Saroltához. Megkérem Lujza nénit, engedje meg, hogy ott lehessenek. Meg is fogja engedni, mert csöndesen leszek, könyvet viszek és olvasgatni fogok.

A kópé Zoltán kegyetlen hidegvérrel felelte:

— Könyvet vihetsz ugyan, de olvasni nem fogsz, mert a néni nem fogja megengedni, sőt még csak be sem fog bocsátani.

— Micsoda? Nevetséges! Mindjárt meglátod. Szeretném tudni, miért ne mehetnék Saroltához itt is csak úgy, mint otthon?

— Mindjárt meg fogod tudni, aranyos hugocskám és aztán bünbánólag vissza fogsz ide térni szerető bátyádhoz.

— Azért sem! Nem én!

Zoltán és Szidike, ha évődtek is ilyen módon néha-néha, éppen nem voltak rossz testvérek. A leányka inkább csak kíváncsi volt, valjon mire gondolhat Zoltán, mikor azt mondja, hogy a néni nem fogja őt beereszteni beteg testvérökhöz. Bizonyosan csak kötözködik az urfi, de iziben bele fog sülni.

Nem biz' a, nem sült bele. Mert Szidike, amint be akarta váltani fenyegetését és faképnél hagyta Zoltánt, nem jutott tovább a lépcső közepénél. Beteg testvéröknek földszint volt a szobája, oda indult Szidike; de már a lépcsőről látta, (Lásd a képet a czimlapon.) hallotta, hogy épp ekkor egy idegen ur lépett a házba s kérdezett valamit a szobaleánytól, aki ezt felelte:

— Igen is, csak tessék besétálni... az öreg doktor ur már bent van.

Az idegen mindjárt be is nyitott a beteg szobájába, honnan egy-két pillanatig, míg az ajtó be nem zárult, még több idegen férfi hangja hallatszott.

— Tessék! Hát mégis igaza lett annak a garabonczás Zoltinak! Vissza köll ténem... Nevetni fog rajtam.

Ezt Zoltán nagy jó kedvvel meg is cselekedte.

— Már megjöttél? No's, mi ujság oda lent?

— Igen is van ujság, épp azért köllött vissza térnem. Vendégek vannak a néni-nél. No bizony, kár oly nagyon nevetned. Tudtad, hogy jönnek.

— Te is tudhattad, hugocskám.

— Már ugyan hogy tudhattam volna? Zoltán elkomolyodott.

— Mert nem vendégek azok, hanem orvosok. Te is hallottad, mikor a néni mondta, hogy az itteni orvosok ma fogják megvizsgálni szegény Saroltánkat és meg fogják határozni, milyen fürdőt használjon, mennyit igyék a gyógyvizből és hogy remélhetjük-e kedves testvérünk meggyógyulását.

Erre a leányka is elfelejtett minden apró évődést és kezeit összekulcsolva sohajta:

— Ó istenem, csak jót mondanának azok az orvosok! Persze hogy hallottam! Csak azt nem tudtam, hogy épp most van az ideje... vagy ha tudtam is, hamarjában elfelejtettem, mikor annyira boszantottál azzal, hogy nem akartad megmondani, mit láttál az utcán. De most már nem bánom, ha nem is mondod meg.

— Megmondhatom biz' én. Akkor csak azért nem beszélhettem, mert nagyon köllött figyelmem, hogy a sok járó-keelő ember közt szem elől ne tévesszem.

— Kicsodát?

— A száz esztendő's boszorkát.

Szidike meglehetősen ostobácska képpel bámult rá Zoltánra. Hirtelenében nem igen tudta, mire vélje szavait. Már megint mókázgat? Vagy komolyan beszél, valóban látott valami száz esztendő's boszorkányt? Hiszen persze tudta Szidike, hogy csak

mesében van tündér meg boszorkány, de Zoltán is tudja ezt, mégis olyan komolyan beszél. Hát ha itt ebben az idegen világban valami rejtelmes dolgot fedezett föl? Hm! De hát ha megint csak azért eszelt ki valami tréfát, hogy elbolondítsa, aztán nevéssen rajta? Ohó! Nem megyünk ám könnyen lépre! Jobb lesz megelőzni a netvetést.

Pillanatnyi bá-mészködés után Szidike tehát majdnem gunyosan mondá:

— Ó, ó! De nagyszerű dolgot fedeztél föl! És persze azt hiszed, hogy majd elbolondítsz valami rossz tréfával, amit kieszeltél.

— Nem eszeltem én ki semmit, nem is akartalak elbolondítani. Nem is én fogtam rá, hogy száz esztendőös boszorka, de elhinni biz' én elhiszem és ha majd meglátod, te is elhiszed. Egészen olyan, amilyennek a mesekönyvekben a vasorru bábát pingálják.

— Jaj te! Csak nem gondolod, hogy itt...

— Libuska vagy, hugoescám. Lám, már is megszeppentél. Nem gondolok én egyelőre semmit, csak azt tudom, hogy ilyen figura alakot még nem igen láttam. Teg-

nap, este felé találkoztam vele először, mikor a néni levelét vittem a postára. Egy nagyon meggörnyedt öreg nő lépegetett előttem és biz' én nem igen ügyeltem volna rá, de néhány gyerkőcz állt közel s ezek azt kiáltották: »Ni, a százesztendőös boszorkány, már haza felé botorkál.« Erre gyorsabban lépve elejébe kerültem, hogy szemtül szemben lássam.

— És csakugyan olyan, mint a boszorkány? szakitá félbe Szidike.

— Szakasztott olyan. Alig magasabb nálamnál... no, valamikor nagyobb lehetett, de most majd hogy két-rét nem hajlik. A képe csupa ráncz és olyan sárga, mint a viasz; aznagyorra és kampós, mint a karvalyé, az apró szeme pedig szurós és villogó, mint a baziliskusé.

— Juj, Zolti, hiszen akkor borzasztó! És igazán százesztendőös?

— Buksi! Hogy tudhassam én azt? Ő maga is effélet mondott ugyan, de azért még nem bizonyos.

— Hát beszéltél vele?

— Nem éppen, csak ő beszélt. Mikor elejébe kerültem, épp megállt, hogy pihen-

... NAGYON MEGGÖRNYEDT ÖREG NŐ ...

jen, mert nagy batyut czipelt a karján. S amint egy pillanatra megállva rá bámészkodtam, egyszerre csak így szólt: »Kiváncsi az ifuracska, hogy milyen a százesztendős boszorka, ugy-e? No, csak nézzen meg jól.

Látom, hogy idegen, bizonyosan fürdővendég, bizonyosan itt lesz néhány hétig. Hát majd ha arra sétál a rendes helyem tájékán és rám ismer, legyen szerencsém, urficskám. Sok szép holmival szolgálhatok, nem bánja meg senki, ha vásárt csap a száz esztendős boszorkával, hi-hi! . . . « Ezzel odább tipegett.

— Már ez csakugyan furcsa! tűnődött Szidike. Csak nem akar valami gonosz boszorkányos alkura csábitani? Vigyázz, Zoltikám!

Zoltán nagyot nevetett, Szidike pedig megröstelte, amit mondott.

— No, hiszen nem úgy értem . . . persze . . . tudom én, hogy

nincs igazi boszorkány . . . de hát mit akart vele, hogy hivatott, legyen szerencséje hozzád, csapjatok vásárt?

— Ezt épp úgy nem tudom, hugocskám, mint te, pedig épp annyira kíváncsi vagyok

rá, mint te. Mikor tegnap odább tipegett, nem mehettem utána, mert féltem, hogy a néni levele nem kerül idején a postára. Azután biz' én többé nem gondoltam rá egészen mostanig, hogy láttam, amint arra

felé ballag, amerről tegnap jött. Mivel pedig olyan szépen invitált, tehát megfigyeltem jól, merre megy, hogy tudjam, mely tájékon tehetem majd tiszteletemet a százesztendős boszorkánál.

— Hát csakugyan föl akarod keresni?

— Hogy ne! Mikor olyan szépen invitált! Aztán nem is minden nap akad az embernek ilyen szerencséje, mert manapság a százesztendős boszorkák már nem teremnek minden bokorban; hát kapni kell rajta, ha barátságot köthetünk vele. No, neked, ha félsz, nem köll részt vened ebben a veszedelmes vállalkozásban; majd fölkeresem én ma-

SOK A JÓBÓL.

*Az alföldről eljöttünk pár hétre
Hűsülni a szép Kárpátvidékre.
Sétálunk a sziklás hegyi úton,
Havát látunk a lomniczi csúcson
S ha szél fújja meg a csupasz lábunk
Meleg Alföld — hozzád vissza vágyunk!*

gam a vasorru bába nénit.

Ámde Szidikének a kíváncsisága most már föl volt szitva.

— Már ugyan miért félnék? mondá élénken. Én is nagyon szeretném látni azt

a százesztendőös boszorkát. Majd együtt keressük meg, ugy-e?

— Az nem bizonyos. A néni nem igen bocsát téged utczai kószálásra.

— De veled talán megengedné. Tudod mit? Bizonyosan még ma irnak apácskának levelet arról, hogy az orvosok mit mondtak a kedves Saroltánk betegségéről; mikor a levelet a postára viszed, megkérjük a nénit, hogy én is veled mehessek.

— Így jó lesz. Csak már magunk is tudnánk róla valamit, mit mondanak az orvosok!

Amint erre gondoltak, mindjárt el is felejtettek minden egyebet, mert igazán nagyon szerették kedves testvérnéikéjüket.

— Ó, mennyit fecsegünk itt holmi haszontalanságról, mikor pedig szegény Saroltánk fölött az orvosok tanakodnak! sohajtott föl Szidike.

— Talán már el is mentek, vélte Zoltán. Menjünk le, mindjárt megtudjuk, mit mondtak az orvosok.

De bizony hiába mentek, a szobaleány nem eresztette be őket.

— Az egyik doktor ur még csak épp most érkezett meg, mondá. A néni azt izeni, hogy a kisasszonyka és az urfi csak játszogassanak el fönt; majd izen, ha bemehetnek.

Játékra azonban semmi kedvök sem volt. Egy ideig ott őgyelegtek a ház ajtajában, aztán Zoltán egyszerre csak előhozta a sípkáját és indult kifelé.

— Hová mégy, Zolti? Csak nem hagysz itt magamra?

— Dehogy nem. Ugy sem vennéd semmi hasznomat, nincs kedvem semmi játékra. Unatkozni pedig egymagad is unatkozhatol. Én majd elkószálok egy kicsit az utczákon.

— Ó, tudom... már megint a százesztendőös boszorkára gondolsz. Azt akarod keresni.

— Eltaláltad. De ne vedd ám egy csöppet sem zokon, mert nem lesz károd benne, hogy nem jössz velem. Ki akarom kutatni, hol és merre lehet rátalálni. Ha sikerül valamit kikutatnom, majd elmondom neked.

Ezzel gyorsan távozott.

(Folytatása következik.)

VESZEDELEM A TÓ PARTJÁN.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

BOLYT a munka a mezőn, gyűjtötték a szénát. Kedves illat áradt szerte s oda csalta azt is, akinek ott nem igen akadt dolga.

Ketten is sétálgattak, őgyelegtek így ott. A kis Jolánka, a birtokos leánykája, igazában nem egészen cél nélkül bolyongott: bokrétát akart gyűjteni, hogy vele a mamának kedveskedjék. A másik őgyelgő Gyuricza volt, aki ennivalót hozott ki munkás szüleinek, aztán ott maradt. Látta, mi-ben fárad Jolánka.

— Nem jó helyen keresgél a kisasszonyka, mondá. Nem lehet virág, ahol nem rég kaszáltak. Majd szedek én odább szépet.

— Jól van. De nagyon szépet!

Orült Gyuricza, hogy a kisasszonyka elfogadta az ő gavalléros ajánlatát; mert egyébként, szó ami szó, Gyuriczát nem lehetett nagyon elegáns gavallérnak tekinteni. Mezitláb járt, a nadrágján tenyérszíj lyuk tátongott. No de lyukas gunyában is lehet valakinek jó szíve.

Hozott is rövid idő múlva nagy és szép bokrétát. Jaj, de a kényes kisasszonyka nem fogadta olyan örömmel, mint ahogy a jó fiu remélte.

— No bizony! mondá. Azt hittem, hozol majd azokból a vízi liliomokból is.

— Nem lehet hozzájok férni, kisasszonykám. Messze vannak a parttól, a víz pedig mély. Nem jó ott próbálkozni.

a százesz-
zt akarod
n egy csöp-
rod benne,
m kutatni,
Ha sikerül
lom neked.

RTJÁN.

lete. —
üjtötték a
erte s oda
gen akadt

ek így ott.
kája, iga-
olyongott:
ele a ma-
őgyelgő
t ki mun-
latta, mi-

sszonyka,
nem rég
szépet.

onyka el-
át; mert
zát nem
ak tekin-
tenyényi
nyában is

y és szép
sszonyka
ahogy a

em, hozol

sszony-
viz pedig

Jolánka átvette ugyan a bokrétát, de csak úgy foghegyről köszönte meg. Az efféle pedig zokon esik annak, aki készséggel teljesített szivességet. Gyuricza tehát kissé nehéz szívvvel ballagott odább s egy kerítésre ülve, bámult a levegőbe.

Nem is éppen csak a levegőbe, hanem a kényes Jolánka után, akire bizony megharagudott egy kicsit.

— Ugyan hová megy? A tó felé tart... Talán azt hiszi, hogy meg tudja tenni, amit én nem tudtam, szakít vízi liliumot. Jól van, hát tessék! Csak próbálja meg. Bánom is én... Mi közöm hozzá?

Pedig nem igazán mondta ezt Gyuricza, mert sokkal jobb fiú volt. Bánta biz' ő, mikor látta, hogy a kis leány csakugyan a tó partjára megy s egy száraz galylyal iparkodik a vízből közelebbre huzni egy liliumot.

Aztán hirtelen nagyot loccsant a víz... éles sikoltás hallatszott és Jolánka nem volt többé látható, csak a bokréta uszott fent a tó vizén.

— Jaj no! Tudtam, hogy baj lesz! kiáltá Gyuricza.

Már ekkor futott is mint az agár s egy pillanat alatt ott termett a tónál, begázolt a vízbe, ki is hozta a vízbe bukott leánykát. Bizony jó, hogy annyira sietett, mert Jolánka már így is sok vizet nyelt, el is ájult, de mégis inkább csak az ijedségtől.

Oda siettek a munkások is, hamar eszméletre térítették a leánykát és persze mindjárt haza vitték, mert csuron víz volt szegényke. Mire haza került, már meglehetősen föloducsott ijedelméből és mire szárazba öltöztették, már bünbánólag, őszintén vallotta meg, hogy maga az oka mindennek.

— Pedig Gyuricza még intett is. És ő mentett meg, ámbár fitymáltam a szivességét. Jaj, de rossz voltam!

A mama előhívatta Gyuriczát, hogy megjutalmazza.

— Mamácskám, engedd, hogy én adjam neki a jutalmát. Majd meg is kérlelem, hogy ne legyen nehéz szívvvel irányomban.

Meg is tette s a jó Gyuricza vigan felelé:

— Dehogy is haragszom, kisasszonykám! Akár még egyszer kihuznám a vízből, de hát talán jobb lesz, ha nem bukik többször bele. És ha tetszik, szedek új bokrétát.

Ujra kísértáltak, új bokrétát szedtek, de a tavat messzire elkerülték.

A LOVAS KISÉRTET.

— Beszélyke. —

(Képpel az 57. lapon.)

 ÁROM fiú álldogált a falu szélén, a nagy vadkörtefa alatt. Kettejük piros pozsgás képü, tagba szakadt gyerek, a harmadik sápadt, vézna és valamivel kisebb is. Roppantul komoly ábrázattal vitattak valamit, csak a sápadt képü iparkodott nagyon, hogy mosolygósna lássák.

— Már pedig hiába beszéltek, mondá éppen; tudom én, hogy egy szó sem igaz az egészből.

— De bizony igaz, ugy-e Karcsi?

— Persze hogy igaz, szórul szóra igaz, bizonyítá Karcsi. — Miért is mondtuk volna különben?

— Éppen csak azért, mert rám akartok ijeszteni; csakhogy én nem félek ám.

— Dehogy nem! Hiszen látszik a képeden, Pistika, hogy ugyancsak meg vagy szeppenve. Csak vitézkezel, mikor azt mondogatod, hogy nem hiszed.

— Már pedig nem hiszem. Ugyan szép is volna, ha ilyen meséket hinnék el. Nevetne rajta édes apám, ha megtudná.

— Könnyü az édes apádnak ott a városban, szóló Karcsi. Ott nem történhetnek efféle borzalmas dolgok, mert ott egymás hátán van a sok nagy ház, este meg lámpások világítanak az utcán és mindig sok ember jár-ke. Hát ott te is nagy vitéz vagy, meghiszem. De volna csak ott

a Boszorkány-rét meg az Ördögvágás erdő, majd másképp beszélnétek. Ugy-e, Anti?

— De mennyire! Hanem persze az ilyen városi gyerek, ha még olyan csöpp is, mindjárt szörnyen tudós akar lenni és azt hiszi, nevetet rajtunk együgyü falusi atyafiakon.

Pistika csakugyan városi kis diák volt és most a vakációra falusi rokonaihoz

került, mert nagyon ráfért, hogy a jó szabad levegőn kissé megerősödjék. Unokatestvérei, Karcsi és Anti, szívesen is látták, de bizony nem valami nagyra tartották a vézna, sápadt kis atyafit, azt meg már éppen nem engedhették meg, hogy Pistika most is elszántan felelő:

— Az mind csak mese, amit beszéltek. Az a Boszorkány-rét csak olyan rét, mint

AZ IRIGY HOLLÓ.

Szólt egyszer az irigy holló:
 »A gólyának, lám, milyen jó!
 Vizbe gázol hosszú lábbal,
 Fog is halat garmadával.
 Jó tündér, ó add, hogy nekem
 Szint' oly hosszú lábam legyen!«
 Teljesült a kívánsága,
 Három rőfös lett a lába,
 De, ó! hogy erre nem gondolt:
 A nyaka csak olyan, mint volt
 S a magasból le a földre
 Semmikép sem ér a csőre.
 Hiába van sok préda ott,
 Ő csak jajgat: »Éhen halok!«

más rét, az az Ördögvágás erdő pedig csak olyan erdő, mint akár melyik más erdő.

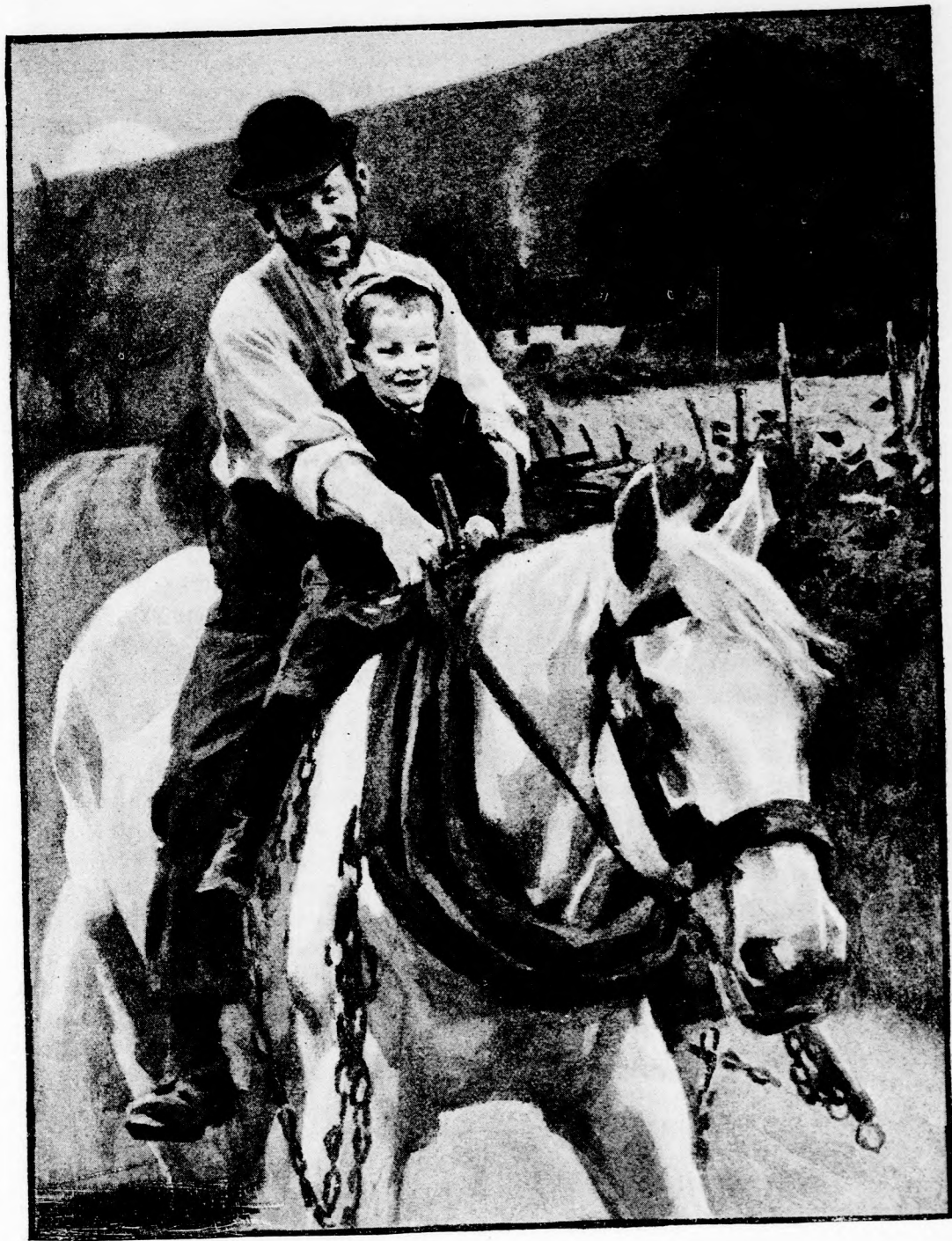
— Ó, ó! De okos vagy! szólt Anti. — Persze hogy a rét is olyan, az erdő is olyan. De a mi rajta meg benne jár, az már valami. Tudja azt itt nálunk a faluban mindenki. Mikor besötétedik, megjelen

a Boszorkány-réten a fekete kecskebak, melynek tűz lángol ki a szeméből, de még az orrából és a szájából is. És ha valakit ott ér az ő legelőjén, iziben felökleli, a hátára veti és elnyargal vele.

— Ugy bizony, hagyta rá Karcsi. Nem is kerül az olyan szerencsétlen soha többé vissza. De még ha a Boszorkány-réten

gy a jó sza-
ék. Unoka-
en is látták,
tartották a
t meg már
ogy Pistika

it beszéltek.
n rét, mint

... VIGAN LOVAGOLT. (Lásd a 62. lapon.)

receskebak,
l, de még
a valakit
előkleli, a

rcsi. Nem
ha többé
ány-réten

valamikép átvergődött is, már az Ördög-vágásból ki nem szabadul, mert ott bolyong a fejetlen lovas a fejetlen lovon és zörgeti a nagy lánczot, mellyel a lóhoz köti, aztán maga után vonszolja a megkaparított áldozatát. Juj, borzasztó az!

— Rettentően borzasztó! bizonyítá Anti.

Mi tagadás, mikor igaz: Pistika ugy titokban bizony megborzongott egy kicsit. Mert az mégsem tréfa, ha tüzet okádó fekete kecskebak veti hátára az embert vagy fejetlen lovas füzi lánczczal a fejetlen lovához és hurczolja el, ki tudja hová, alkalmasint a sátánok tanyájára. De ha megborzadt is, mégis vitézül állt meg Pistika.

— Mese beszéd ez mind, mondá. Olvastam én ilyen mesét eleget s apácskám rég megmagyarázta nekem, hogy az effélet nem szabad elhinni. Tudom, ti sem hiszitek.

— Rosszul tudod, mert ezt itt nálunk mindenki hiszi, jegyzé meg Anti. Hanem te persze okosabb és bátrabb vagy az egész falu népénél!

— Nem tartom magamat okosabbnak, de azt tudom, hogy kísértet, boszorkány és efféle nincs. Ez mind csak babona.

— No, nem beszélnél ily hetykén, csak találkoznál a fekete kecskebakkal vagy a fejetlen lovassal!

— De ha nincs, nem találkozhatom vele. Hiszen tegnap éppen azon a réten és erdőn sétáltunk keresztül.

— Persze, fényes nappal! De bezzeg nem mernél ám sötét este ott végig sétálni.

— Igen is mernék!

— Nem elég azt mondani. Meg is köl-lene tenni.

— Hát meg is teszem! kiáltott fel Pistika s halvány arca szinte kipirult a hirtelen kimondott elszánt beszédre.

Nem egészen bizonyos, valjon maga is meg nem hökkent-e egy kicsit, hogy oly hirtelen kimondta a merész szót; de már meg nem hátrálhatott, mert Anti és Karcsi kapva kaptak rajta, hogy szaván fogják.

— Megteszed? Jól van, hát majd meglátjuk, ura leszel-e szavadnak, vagy pedig csak szájhős vagy.

— Meglátjátok.

— Mikor?

— A mikor tetszik.

— Hát ma este.

— Legyen ma este!

Ki volt mondva, el volt határozva és Pistika el volt tökéelve, hogy ha kimondta, meg is teszi. Nem először fogták már így a szaván és még eddig nem éppen kellemes volt a helyzete Anti és Karcsi mellett, akik mint nagyobb, erősebb fiúk minduntalan évődtek a városi gyöngye atyafival. Tegnap is föl kellett másznia egy magas fára, hogy bebizonyítsa, hogy meg tudja tenni. Bizony szédült ott a magasban, kissé szepegett is, mert hát ilyen fajta mulatsághoz a városban csakugyan nem volt szokva; de baj nélkül került vissza a földre.

Ennél már csak nem veszedelmesebb az, amire most vállalkozott? Hm! Ki tudja! Pistika erősen akarta hinni, hogy ugy van, ahogy ő mondta, hogy ami mese, az csak mese; de mikor Antinak és Karcsinak kegyetlenül komoly és vészjósó arczát látta, mégis csak megingott egy kicsit. Hátha... hátha mégis...! Hiszen ő alig tiz éves fiúcska, végre sem tudhat mindent olyan nagyon bizonyosan... Otthon apácska és a tanító azt mondták ugyan... de hátha itt falun mégis csak másképp van, mint a városban!?

Már ahogy van, úgy van, változtatni rajta nem lehet, retirálni sem lehet. Anti és Karesi nagyon keményen fogták a dolgot; egy kis ideig külön tanácskoztak, aztán kihirdették a határozatukat.

— Azt ne gondold ám, vitéz Pistika, hogy valami furfangos módon kibujsz a fogadásod alól, mondá Anti. Végig köll menned az Ördög-vágáson, aztán tul rajta a Boszorkány-réten egészen a patakig. És hogy megtetted, arról bizonyosságot hozol nekünk, ha ugyan visszakerülsz.

— Mi legyen az a bizonyosság?

— Én és Karesi most fényes nappal elsétálunk oda, egészen a patakig. Emlékszel arra a nagy kőre a patak partján, a melynél tegnap megpihentünk?

— Hogy ne!

— No's, arra sötétben is rátalálhatsz. Add ide a tollkéседet. Annak a kőnek a tövébe teszszük le, ott majd megtalálod és elhozod, ha tudod.

— Jól van, elhozom.

— Most hát te haza mehatsz, mi pedig sietünk a nagy kőhöz, hogy még világosan járjuk meg. Esti szürkületkor majd kijövünk veled ide s megindulsz vitézi utadra, ha mersz.

A két testvér neki indult a közeli erdőcskének, Pistika pedig haza ballagott. Mi türés-tagadás, nyugtalan volt egy kicsit. Egy pillanatig arra is gondolt, hogy kérdezősködni fog a dolog felől; de erről mihamar lemondott.

— Nem tehetem . . . Még talán nem is eresztene a néni s akkor Antiék azt mondanák, hogy csak kibuvónak használtam ezt a fortélyt. Minek is? Hiszen igazamnak köll lenni . . . okvetlenül. Mesebeszéd az!

Megerősítvén magát elszántságban, nyugodtan várta Antiékat. A két fiu nem sokára meg is jött.

— Rendben vagyunk, mondá Karesi. A késed a nagy kő jobb oldalán, egészen a kő tövében fekszik. Könnyen rátalálsz. No, most még labdázunk estig!

Labdáztak egészen szürkületig. Ekkor Anti így szólt:

— No, Pistikám, indulhatsz, ha ugyan még nem párolgott el a nagy bátorságod.

— Csakugyan neki mersz indulni? kérdé Karesi.

— Neki, felelé Pistika.

A hangja nem csengett oly nagyon határozottan, mint néhány órával ezelőtt; de hát mindegy, megindult. Anti és Karesi elkisérték a vadkörtefaig s ott kezét fogtak vele.

— No, Pistika, ha csakugyan mégy, hát Isten veled örökre! mondá Karesi.

— Soha sem látunk többé! szólt sohajtva Anti. De hát igazad van, megfogadtad, meg köll tenned, bár soha sem is kerülsz többé vissza! Szegény Pistika, Isten veled!

No, ilyen kellemetes biztatással sem igen sok vándort eresztettek utnak!

Szó sincs róla, hogy csupa merő nagy hősiség okozta volna a nagy nyugodtságot, mellyel Pistika erre a bucsuztatóra felelt. Hanem okozta az, hogy szerencsésen eszébe jutott valami.

— Ijesztgettek, mert azt hiszitek, hogy megretirálok és akkor majd nagyot nevettek rajtam. No, hát nem fogtok nevetni, mert elhozom a tollkésemet.

És elszántan megindult. Már jócskán besötétedett, de még eléggé jól láthatta az utat, mig az erdőbe nem ért. Itt azonban majdnem teljes sötétség uralkodott és

Pistika, igaz, a mi igaz, szörnyű módon kellemetlen érzést kezdett tapasztalni. Soha sem járt ő még ilyen időben ilyen helyen s biz' a közt nagy a különbség, hogy az ember sötét este a városban jól megvilágított utcán jár-e, vagy pedig elhagyott sötét erdőben. Akarta, nem akarta, mind eszébe jutott az a sok kísérteti história, amit Karcsi és Anti meséltek s amint egy-egy bokor rezdült a szellőtől, vagy madárka

röppent föl a fészkeről, Pistika dobogó szívvvel állt meg és várta a veszedelmet.

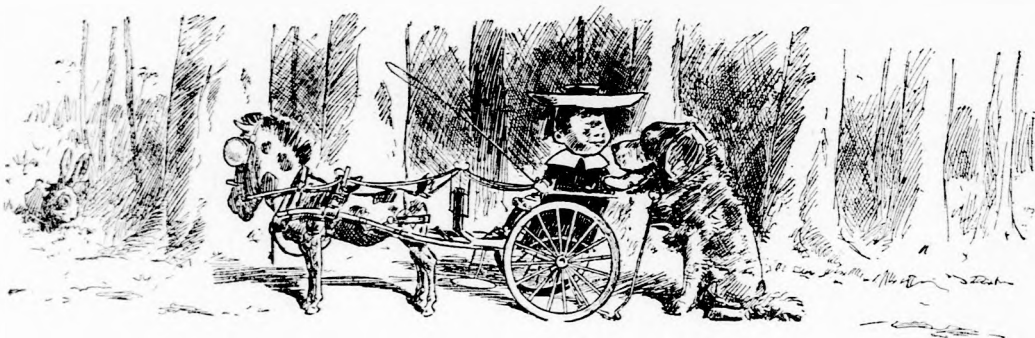
Várta, de hogy mégis csak nem jött, megint odább ballagott és biztatta magát.

— Nem lehet az... mondta apácska... ő pedig jobban tudja... nincs mitől félnem. Ragadozó vad állat nincs ezen a vidéken... hát csak előre!

Addig-addig biztatta magát, hogy kiért az erdőből. Most már a Boszorkány-réten

MEGZAVART KOCSIKÁZÁS.

I.

*Kicsi kocsi, kicsi kocsis, kicsi ló.
Saroglyához kötve meg a nagy Neró.
»Látod, Neró! szép szerivel nem jöttél.
Kocsim után vonszol hát most a kötél«.*

haladt át, de itt kissé jobban látott és semmi veszedelmet sem látott. El is jutott rövid idő alatt a patakhoz, rátalált a nagy köre és ennek tövében rövid kapargálás után kezébe akadt a tollkése.

— Így ni! Ez hát meg volna!

Nagyot lélekzett és pihenőül neki dült a kőnek. Eddig meg volt magával elégedve, a nagy vállalkozás felén már tul esett. Most azonban sietnie köll haza, mert idő-

közben már egészen besötétedett, alig látta az utat.

A mennyire a sötétben lehetett, szaporán indult a Boszorkány-réten át visszafelé. Mindeddig semmi gyanusat sem látott és javában biztatta magát, hogy mégis csak neki van igaza, mikor egyszerre csak, jaj no! bizony hűledezni kezdett. Mert nem éppen nagyon messzire hirtelen tűz lobbant fel.

Jaj, ha mégis csak a fekete kecskebak, aki tüzet okádva rohan elő!

Fusson e? Megálljon-e? Már csak maradjunk meg az igazság mellett, — Pistika bizony úgy megállt, mintha bele gyökerezett volna a lába a földbe. Ám ez nem vált kárára. Mert amint leste, várta, hogy a boszorkányos kecskebak előrohanjon és felöklelje, lassacskán azt vette észre, hogy az a tűz mindig egy helyben marad és

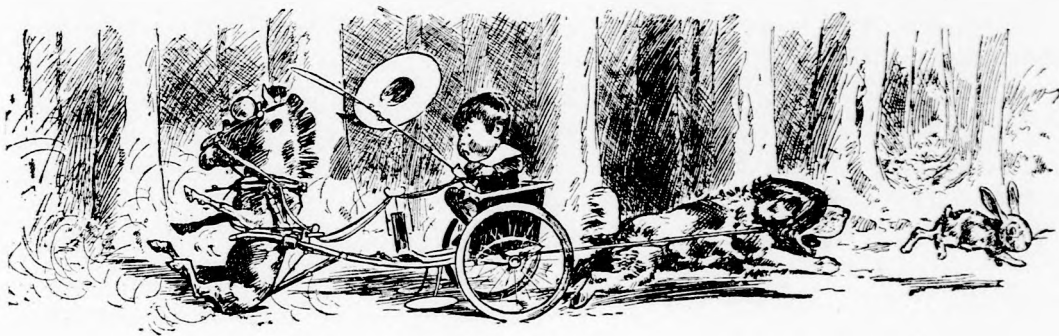
növekszik. Aztán emberi alakokat látott a tűznél.

— No bizony! Hiszen ott pásztorok vannak, azok raktak tüzet.

Neki bátorodva lépegetett odább, bejutott ismét az erdőcskébe. Itt a nagy sötét-ségben újra megcsappant a bátorsága és ugyancsak föl köllött az emlékébe idéznie mind azt a sok bölcs oktatást, melyet otthon az apjától és a tanító urtól kapott.

MEGZAVART KOCSIKÁZÁS.

II.

*Gyi te! Tovább! — De ni! Nyul ugrik elő,
Látja Neró. Ucczu! Biz' elfogja ő!
Hajh! A kötél nem eresztí, — fut a nyul,
Neró ugat, ló és kocsi fölfordul.*

De biz' az mind nem igen volt elégséges, mert a mint egy kis tisztásra ért, egyszerre csak megint a földbe gyökerezett a lába. Hogy is ne! Hiszen egészen tisztán hallja a lánccsörgést... és a lódobogást... hát ez már mégis csak a fejetlen lovas, aki a fejetlen paripán nyargal...

Meg sem próbálta, hogy elfusson, úgy is hiába! De hát mégis kár, hogy nem apácskának volt igaza...

Ám ismét nem volt kára benne, hogy megállt a kevésbé sötét helyen. Mert egyszerre csak ezt hallja:

— Ni, a Pistika urfi! Már ugyan mit bolyong ilyen késő este itt az erdőben?

Hiszen ez a majoros, a néniék majorosa, az jön lóháton s biz' ő neki magának is, a lovának is meg van a feje minden hiba nélkül, az igás lovon pedig rajta van a szerszám, az zörög.

— A toll-késemért jártam amott a patak-nál, szolt Pistika örvendve. Most haza felé igyekszem.

— No, kapaszkodjék föl ide hozzám a lóra, hamarább haza jut.

Ezt Pistika persze örömet tette meg s most már, amint vigan lovagolt (Lásd a képet az 57. lapon.) tökéletesen elmúlt minden félelme és aggodalma, sőt nevetve mesélte el a majorosnak, milyen hős tettere vállalkozott.

— Ejnye no, Anti urfiék bizony okosabb dolgon is törhetnék a fejöket, mint hogy a vendégüket ilyen sétára bolondítják, mi-alatt ők kényelmesen ülnek otthon.

Ebben nem volt igaza, mert a két fiu nem maradt otthon.

— Ez a Pistika még csuffá tesz, ha csakugyan előhossa a kést, mondá Karsci.

— Megtréfáljuk, felelé Anti. Kimegyünk az erdő szélére s rá riasztunk.

Mikor az erdő közelébe értek, épp akkor ért a majoros is Pistikával az erdőben a szélső fákhöz. Ők a fák közt még sötétben voltak, de a majoros gyakorlott jó szeme ráismert a szabad téren ballagókra. És amint rájok ismert, sugott valamint Pistikának.

Anti és Karsci, amint az erdő szélére értek, egyszerre csak megdöbbenve álltak meg.

— Te . . . te . . . Karsci . . . hallod?

— Ha . . . hal . . . hallom . . . mintha láncz csörögne . . .

— És lódobogást is hallani . . .

De még egyéb is hallatszott. Rémes kiáltás.

— Uhúhú! Jujújú! Foglak, viszlek, meg is eszlek!

Anti és Karsci egy pillanatra majd kővé meredtek.

— A lovas kísértet! Jaj nekünk! Ó jaj! jaj! Fussunk!

Futottak, ahogy csak a lábuk bírta. De mi haszna?! A ló jobban győzte, egyre közelebb hallották a hátuk mögött a lódobogást. Rémulten pillantgattak hátra . . . igen . . . jön . . . mindjárt eléri őket! Hogy a lónak is, lovasnak is akkurátusan meg van a feje, sőt három fejet is látni, azt nagy rémületükben nem vették észre. Csak futottak, még a faluban is kiáltozva:

— Jaj! A fejetlen lovas! A lovas kísértet! Jaj, jaj, mindjárt megfog!

Az emberek kiszaladtak a házából, látták is, de nem értették a dolgot, hát csak nevettek. Anti és Karsci azonban halálos rémületükben tovább futottak, míg csak házuk udvarára nem értek. De oda velök egyszerre érkezett meg a rettenetes lovas kísértet és most már kaczagva meg is szólalt:

— Ne fussatok ki a világból, no! Hiszen én vagyok, itt a toll-késem, elhoztam. És utközben a majoros fölvert a lovára. Megvan a fejünk, nem vagyunk kísértetek. Hanem ti ugyan vitézek vagytok! Halálra ijedtetek attól, amivel engemet ijesztgettetek és végre magatok hittetek el, hahaha!

Szörnyen röstelték Anti és Karsci, mert el sem tagadhatták s biz' ő rajtuk mindenki nagyott nevetett. Végre maguk is nevettek.

— Ugyan megjártuk a csinyünkkel! Legény vagy a talpadon, Pistika, megmutattad, hogy a kinek helyén az esze, legyőzheti az erősebbet is. No, most már legyünk igazi jó pajtások!

És azontul vigan telt a Pistika vakációja.

FENT ÉS ALANT.

— Példázat. —

RAGYOGÓ napfény áradt a zöld mezőre, méhikék pillangók libegtek aranyos sugaraiban, virágok nyiladoztak, illatoztak melegében,

A kis csermely partján épp bontogatni kezdte egyik virág a bimbóját.

— Szép lesz, gyönyörű lesz, mondá elégtelenen.

Nagy hernyó mászott a virág tövével. Fölpillantott a bimbóra és foghegyről mondá:

— Ha még oly szép lesz is, mi haszna? Nem fog elmozdulhatni a helyéből.

— Minek is mozdulna?

— Jaj, te szegény virág, te azt persze nem is érted. Milyen keserves állapot lehet az: nem mozdulhatni, oda nőve lenni a földhöz és mindig egy helyben maradni!

— Fonák beszéd, felelt a virág, Éppen ez csak a jó! Nyugodtan, biztosan élek a magam helyén, nem fáradok semmiért. Az eső megítat, a napsugár megmelegít, az esti szellő álomba ringat. Te pedig, szegény hernyó, naphosszat fáradtságosan bolyongsz, hogy enni valót keress. Én vagyok a külön és bizony sajnállak téged.

— Lesz majd idő, nem sokára, a mikor nem sajnálsz, hanem irigyelsz. Most kissé fáradnom köll ugyan, de tudom én, hogy nem lesz ez mindig így. Tarka szárnyu szép pillangó leszek, magasan fogok röpködni a levegőben. No, majd meglátogatlak akkor is és tudom, szívesen cserélnél velem. És akkor majd én sajnállak téged, földhöz tapadt virágot.

— Csak igaz legyen, a mivel biztatod magadat, kételkedett a virág. — Már ugyan hogy tehetnél szert szárnyakra?

— Nem tudom bizonyosan, hogyan lesz, de meg lesz.

És meg lett. A kövér hernyó begubózta magát, mély álomba merült és mire fölébredt, tarka pillangó lett belőle. Vígán lebbent föl, röpködött a napfényben és virágról virágra szállva szürcsölgette ezek

kelyhéből az édes mézport. Megemlékezett arról a virágról is, melylyel hernyó korában vitázott. Hát büszkélkedve kereste föl és kevélyen szólt:

— Most nézz reám! Szabadon röpködök, akár a madár! Most már csak elhiszed, mennyivel különb sorsom van neked itt fent, mint neked ott alant!

S hivalkodva röppent föl újra, de ó! vesztére: egy éhes veréb megpillantotta, rácsapott s a hetyke pillangónak vége volt.

— Lám! szólt kárörvendve a virág. Mégis neked van igazam. Ha itt él a földön, az a veréb rá nem talál, meg nem öli. Én több joggal büszkélkedhetem.

Alig mondta ezt, egy kis leány keze nyult feléje.

— Milyen szép virág! Ez nagyon jó lesz a bokrétámba.

Megrémült a virág, futott volna, de nem mozdulhatott. A következő pillanatban már le volt tépve. Ott hervadozott egy-két napig, aztán kidobták a porba, ott fonnyadt el végképen s ez volt utolsó sohajtása:

— Nem különb a sorsom a pillangóénál! Hiú dolog minden elbizakodás: a balsors mindenkit elérhet, fent és alant!

Rejtett név.

<i>Ember hajléka,</i>	<i>Honi folyó,</i>
<i>Vizben gyakorolják,</i>	<i>Butor,</i>
<i>Évszak,</i>	<i>Baromfi,</i>
<i>Gyümölcs,</i>	<i>Kerti szerszám,</i>
<i>Nagy folyónk,</i>	<i>Ragadozó madár.</i>
<i>Keresztnév,</i>	

A helyes szavakat kitalálván és a fenti rendben egymás alá helyezvén, a kezdő betűkből egy jeles király neve derül ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa“.

Irta Martin. A magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta dr. Dulácska Géza; 262 képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 2-ik számában közölt képes betű-rejtvény megfejtése:

Kétséges.

Helyesen fejtették meg: Gyárfás Erzsike, Leipniker Idus és Mátyás, Woida Gita, Rozsnyay Sárka és Lilike, Adler Sarolta és Rudolf, Robitsek Magda, Kiss Margit, Kramer Irén, Hirsch Olga, István és Arisztid, Dirner Gyuri, Lengyel Margit és Kálmán, Nagy Lenke és Ernő, Forster Jolánka, Kováts Bella és Géza, Kazy Livia, Grosszer Irén, Badics Gizella, Stern Jolán és Birike (részben), Radó Teresi, Herczl Margit és Jenő, Kazy Péter, Jurenák Gizi, Wurm Betty, Weiss Róbert, Komlós Andor és Tibor, Háy Irén és Juliska, Kummerer Paula, Kovács Ferencz, Kövesi Jenő, Pap Lilike, Hollós László, Veisz Katicza, Endreffy Vilma, Máder Hedvig és Emma, Péterfy Vilma, Dapsy Klementina, Andriská Idus, Fischer Péter és Pál, Milhófer Frida.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Adler Sarolta és Rudolf, Budapest*, kiknek a jutalom-könyvet (*A rabszolga-karaván*), rajzok az afrikai rabszolga-vádások ellen vívott harcokból, kalandok és népi-ismertető leírások, *Falkenhurst* és *May* nyomán átdolgozta *Arköcy Rikárd*, számos képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LIX. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Jurenák Gizi, Radó Teresi, Knebel Miklós, Pungur Béla, Zeiller Gizella, Pap Lilike, Schönstein Mariska, Fogarassy Kata, Nagy Lenke és Ernő, Máj Katicza, Ilonka és Feri, Rechnitz Ilona, Szent-Iványi Ella és Mária, Follinus Kornél, Dapsy Klementina.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Knebel Miklós. A kisorsolásban minden megfejtő részt vesz, akinek megfejtése *idején* hozzám érkezik. Azért emeltem ki, hogy: *idején*, mert a te soraid olyankor érkeztek, mikor már nyomták a lapot és így már csak az utólagos névsorba vehettek föl. Aki részt akar venni a sorsolásban, annak iparkodnia köll, hogy a megfejtést a lap megjelenése utáni héten belül küldje be. — **Follinus Kornél.** A szives kérdésre: Köszönöm, jól vagyok. — **Weiszberger Feri és Ani.** Már sokszor megjelent a »*Forgó bácsi 10 parancsolatja*«, de, úgy látszik, nem igen olvastátok el, vagy legalább nem kellő figyelemmel. Most alkalmasint egy kis kárát valljátok, megkésve kapjátok kézhez a lapot, mert soraitok csak kerülő uton jutottak a kiadó-hivatalhoz, mely a lap küldése dolgában

intézkedik. Tehát: olvassátok a *Forgó bácsi 10 parancsolatját* s akkor tudni fogjátok, hogy előfizetés, a lap hová-küldése, elmaradt számok pótlása stb. tárgyában nem a szerkesztőséghez, hanem a kiadó-hivatalhoz kell fordulni. — **Robitsek Magda.** Van-e a fenyőházi jázminnak valami különössége? Mert a rajzocskából bizony-bizony nem tudom kitalálni. — **Rechnitz Ilona.** Szivesen látlak kis hiveim sorában s ha a »*Kis Lap*«-nak már első számaiban is örömed telt, bizom benne, hogy hova-tovább mind jobban megszeretjük egymást. Csinos, rendes irásod dicséretet érdemel. — **Szent-Iványi Ella és Mária.** No's: Budapestben is nagy hőség volt e hó elején, később pedig egy hétig szélvész, zivatar, nagy esőzés és szokatlan hideg. Ezt azonban nem azért irom ide, mintha helyén valónak találán, hanem mert ennek kapcsán ismételni akarok egy már többször elmondott (és más kis olvasóimnak is szóló) figyelmeztetést, azt, hogy *Forgó bácsi* szivesen felel minden olyan kérdésre mely igazán válaszra érdemes és melyre kis olvasóim mástól nem kaphatnak könnyen fölvilágosítást; de az olyanforma kérdéseket, hogy: milyen az időjárás Budapestben? meleg van-e? esik-e? stb. rendszerint válasz nélkül hagyom, mert eféllére kár volna tért pazarolni. Röviden: a kérdés olyan legyen, hogy a válasz valamelyes okulást nyujthasson. Egyébként szivesen köszöntlek. — **Dirner Gyuri.** Irásod már most is biztató, de ha vonalozott papíron irnál, mindjárt még rendezebb és egyenletesebb volna. Próbáld csak meg! — **Komlós Magda.** A két kis dolgozat nagy simitást és fésülést kíván. Talán szakíthatok rá időt s akkor aztán sora kerülhet a közlésöknek is. Ámbár a mesésce nagyon régi és alkalmasint sok kis olvasó társad már ismeri is. — **Ferenczi Margit.** Hogy ne látnálak szivesen! Csak jöjjenek a levelező lapjaid mentül szorgalmasabban! — **Veisz Katicza.** Nem jár köszönet érte, hogy a megfejtők névsorába beiktattalak. Ehhez igaz jussa van minden kis olvasóimnak, aki helyes megfejtést küldött be. — **Endreffy Vilma.** Dehogy is ne irj többet! Már ugyan miért haragudnám én a csevegésedért? Nem vagyok én olyan haragos bácsi, sőt kivált kis olvasóimra éppenséggel nem szoktam haragudni, hanem mindenkor örömmel olvasom soraitkat. Különösen ha bizalom és őszinteség szól belőlük hozzám. A többire nézve: a közlés dolgában határozott ígéretet még nem tehetek; de bizonyosan belenyugszol majd *Forgó bácsi* határozatába. Szivesen köszöntlek. — **Wurm Betty.** No, no! Azt irod, hogy az *Edlertóba* »már sokan fultak bele, csak én nem!« Talán sétálnak ott még néhányan, akik nem fultak bele. De bizony, ha olyan veszedelmes portéka az a tó, vigyázz, hogy bajod ne essék benne. — **Weisz Robert.** Neked is szól, amit a Weiszberger testvéreknek üzenek. — *Több levélről a jövő számban.*